

Erica JAMES

BESTSELLEROVÁ AUTORKA SUNDAY TIMES

IDEÁLNÍ MANŽEL

„Nemohla
jsem se od toho
odtrhnout!“
SARAH MORGAN

„Okouzlující
příběh o rodině
a vztazích“
MARIAN KEYES

Byl naprosto dokonalý. Dokud neodešel...

Erica
JAMES

**IDEÁLNÍ
MANŽEL**

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: říjen 2025
ISBN: 978-80-7670-274-5
Vytvoření elektronické verze: **Sandstudios**, 2025

Papírové vydání:

Vydalo **Nakladatelství KAZDA, s.r.o.**, v roce 2025
Nové sady 2, 602 00 Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 518 237

Erica James: Ideální manžel

Původní název: *An Ideal Husband*

Copyright © 2024 by Erica James Český překlad © 2025 Martin Richter

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být použita ani reprodukována v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu, s výjimkou krátkých citací v recenzích či odborných článcích.

České vydání publikováno po dohodě s Curtis Brown Group Ltd., Londýn, prostřednictvím Andrew Nurnberg Associates International Ltd. a Andrew Nurnberg Associates Prague s.r.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter Jazyková redakce: Eva Lee Korektura: Karolína Šnajdrová
Sazba: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha
Návrh obálky a ilustrace Charlotte Phillips Tisk a vazba: FINIDR, a.s., Český Těšín ISBN: 978-80-7670-269-1
Tato kniha je ve výhradní distribuci Euromedia Group a.s.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.
Pro Samuela, Edwarda a Ally
a pro má nejúžasnější vnoučata.

Tato kniha je čistě fiktivním dílem.

Jména, postavy a události v ní zobrazené jsou výplodem autorčiny představivosti.

Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Pro Samuela, Edwarda a Ally
a pro má nejúžasnější vnoučata.

Kapitola první

Byl dokonalý březnový den, jaro se probouželo se svou nádhernou silou. Větvičky hlohů a třešní se nalézaly pupeny a na trávě se v jasném slunečním světle nesměle objevovaly sytě žluté trsy prvosenek. Narcisy vesele kývaly hlavami, jako by tančily v rytmu tajemné melodie nesené větrem.

Louisa Langfordová se vracela domů z farmářského obchodu. Všude kolem sebe vnímala přísliby lepších časů. Ještě před pár měsíci by radostně rozhlašovala, že za takového dne by člověk měl slavit a děkovat za mnohá požehnání života. Teď od ní tento postoj vyžadoval větší úsilí, ale přesto se rozhodla jej zaujmout – snad proto, aby nepřišla o rozum a nepropadla pomstychtivosti.

Díky železné sebekontrolě si dosud dokázala uchovat zdravou mysl a příliš se neztrapňovat hysterickými výstupy. Přátelé a sousedé jí nabízeli rameno k vyplakání a zahrnovali ji pochopením, což od nich bylo milé, ale nepotřebovala to. Ráda by jim vysvětlila, že se jen rozvádí, netrpí smrtelnou chorobou.

Louisa si byla dobře vědoma, že tohle je pro ni typické: potřeba zůstat silná tváří v tvář bolestnému pocitu rozčarování, že se jí děje taková věc. Rozvádějí se přece jiní lidé, jí se to stát nemůže. Vždyť věřila, že s Kipem vyžili na osud, že se jim povedlo udělat všechno správně, aby jejich manželství vydrželo, zatímco vztahy mnohých jejich přátel a známých se pomalu rozpadaly. Připadala si hloupě, když si vzpomněla, jak samolibá a arogantní dřív byla.

Každý pár prochází bouřemi a Louisa byla hrdá na to, že s Kipem zvládli všechno, co jim osud přinesl. Když měli finanční problémy, přitáhli si opasky a žili skromně. Když byly děti malé a napínaly jejich trpělivost na maximální míru, stiskli zuby a našli jí v sobě další dávku. Zdravotní potíže i úmrtí rodičů byly nedílnou součástí rodinného života. Ačkoliv šlo o těžké chvíle, ustáli je spolu. To všechno člověk zvládne jen tehdy, je-li manželství založeno na pevných základech, na lásce.

Co se tedy pokazilo? Louisa tomu nerozuměla. Měli před sebou zlatá důchodová léta, jak říkali jejich přátelé. Proč právě teď Kip všechno rozbil? Kvůli čemu? Kvůli pitomé, sobecké pozdní krizi středního věku?

Blížila se k domu, v zatažce lemované stromy zpomalila – a vykřikla překvapením. V předzahrádce Charity Cottage, kde už přes třicet let bydlela, uviděla tabuli s nápisem NA PRODEJ. Za necelou hodinu, co byla pryč, sem někdo přišel a zatloukl kůl s cedulí přímo doprostřed záhonku. Jako by jí ho vrazil do srdce.

Projela brankou a zastavila na příjezdové cestě vysypané štěrkem. Vypnula motor a silou vůle se přinutila zachovat klid. Vystoupila z auta, vzala nákup z kufru a odemkla si dveře. Zabouchla je za sebou nohou, přenesla tašky doprostřed kuchyně a hodila je na podlahu. Bylo jí jedno, že možná rozbila vajíčka a pomačkala ovoce a zeleninu, které před chvílí koupila. Sesula se na nejbližší židli, celá rozechvělá se zhluboka nadechla a zavyla zoufalstvím. Složila hlavu do dlaní a plakala nad tou nespravedlností. Plakala i nad ztrátou muže, kterého milovala – kterého stále milovala –, ale který, jak se bála, dělal vše proto, aby ho začala nenávidět.

Jak jí to mohl udělat?

Jak mohl být tak krutý?

Nestačilo snad, že ji opustil kvůli ženě mladší než jejich dcera?

Nestačilo snad, že ona žena je bývalou přítelkyní jejich nejmladšího syna?

Teď ji navíc vyhání z jejího milovaného domova. Je natolik bezohledný a zaslepený touhou po novém životě, že ztratil ponětí o tom, jak ji to zasáhne?

Anebo je to celé nedorozumění? Možná sem někdo tu ceduli dal omylem? Třeba se nechává unést emocemi úplně bezdůvodně. Od pandemie rostou tyhle cedule v okolí jako houby po dešti. Nemovitosti ve vesnicích v Suffolku, zvlášť v těch podél trati do Londýna, se v posledních letech prodávají za astronomické částky. Jejich nejstarší syn Ashley jakožto realitní makléř těží z přílivu lidí stěhujících se z měst na venkov. V nedaleké vesnici dokonce našel nádherný dům z přestavěné stodoly pro sestřinu rodinu, když se rozhodli, že jim a jejich malé dcerce bude klidný život na venkově vyhovovat víc než uspěchaný Londýn.

Louisa se upínala k zoufalé naději, že muž, s nímž žila téměř čtyřicet let, by ve vztahu k ní nebyl schopen takové necitelnosti. Doufala, že se vše vyjasní jedním telefonátem, že realitní agent, jenž měl instalaci cedule na svědomí, se omluví a pošle někoho, kdo ceduli odstraní. Ale žaludek se jí svíral úzkostí a z toho dobře poznala, že si lže do kapsy. Kip se přece zmínil, že bude možná nutné prodat

dům, aby se oba mohli posunout dál, a že na tom oba vydělají. Stejnou věc naznačila i její rozvodová právnička.

Přesto si Louisa ve své naivitě představovala, že Kip pochopí, jak moc by ji prodej domu ranil. Že bude natolik ohleduplný a dům, do kterého vložila samu sebe, jí přenechá. Všichni přece vědí, že žena je tvůrkyní domova, v němž jako matka pečuje o rodinu. Žena je k domovu citově připoutána, zatímco pro muže jde často jen o nemovitost, investici, která se ve vhodný čas zhodnotí. Pro Kipa přišel takový čas právě teď. Pochopitelně by tvrdil, že jde o nezbytný krok, aby sebe a svou novou životní lásku mohl zajistit do budoucna. Netrápilo by ho, co tím způsobí své původní rodině.

Louisa si uvědomila, že Kip zařídil prodej domu za jejími zády, a náhle přestala plakat. Nemohl požádat o prodej jejich syna Ashleyho? Jasně že ne – Ashley by jí o tom okamžitě řekl. Kip namísto toho počkal, až Louisa nebude doma, a potají sem pozval realitního agenta, aby dům zhodnotil a nafotil. Nejspíš minulý týden, když byla Louisa v Harrogate. Co asi napovídal agentovi, který musel být bez sebe nadšením, že jeden z nejhezčích domů v Ashbury St Clare je na prodej?

Řekl asi něco jako: „Moje žena plně souhlasí, sice se rozvádíme, ale jsme přátelé.“ Potom pokrčil rameny a dodal: „Je to škoda, ale takové věci se stávají.“ Louisa věděla, jak okouzující a přesvědčivý dokáže Kip být. Proto ho měli všichni rádi.

Zděšena představou tak pokryteckého jednání zůstala sedět u stolu jako zkamenělá. Měla nechat vyměnit zámky, jak jí radila sestra. Ale ona nechtěla. Nechtěla se chovat konfrontačně – vždyť Charity Cottage, jejich dům, patřil pořád stejně Kipovi jako jí. Byla tak ztraceně hloupá, když mu důvěřovala!

Bylo taky hloupé si myslet, že Kip se nebude chtít Charity Cottage vzdát. Že by tenhle dům mohl být tím, co ho přiměje vrátit se zpátky. Vždyť přece vždycky žertoval, že ho odsud dostanou jen nohama napřed. Skoro si přála, aby ji opustil tímhle způsobem, a ne kvůli ženě o polovinu mladší.

O dvacet minut později, když už se dala trochu dohromady, Louisa objednala zámečníka, který měl přijít odpoledne vyměnit zámky. Nechala vyrobit tři náhradní sady klíčů pro děti, ale Kip už se do domu bez jejího vědomí nedostane. Představovala si, jak vkládá klíč do zámku – a pak jeho výraz, když mu dojde, co udělala. Čekala, že jí ten obraz přinese škodolibé uspokojení, ale nestalo se. Z celé situace se cítila prázdná.

Uklidila nákup a zavolala mladé ženě s otravně veselým hlasem, která ji zastupovala u soudu a měla jí zajistit férové vyrovnání v rozvodovém řízení. Pořád ji ohromovalo, s jakou nehoráznou rychlostí Kip rozvod zahájil. Ale takový on byl – jakmile se pro něco rozhodl, už neváhal.

Recepční v právníkce kanceláři jí oznámila, že paní Baileyová je až do pondělí mimo kancelář, ale že jí Louisa může nechat vzkaz, pokud chce. Louisa odmítla. Chtěla jen jedinou věc: aby se tahle noční můra nikdy nestala.

Poté zavolala do realitní kanceláře, která umístila tu nechtěnou ceduli do její předzahrádky. Co nejklidnějším a nejvyrovnanějším hlasem jim jasně sdělila, že neměla předchozí informace o tom, že se její manžel definitivně rozhodl prodat jejich dům, že to dosud byla jen možnost a že jí dosti vadí, jakým způsobem se to celé provedlo. Nemělo ale smysl trvat na tom, aby ceduli odstranili; dům byl jejich společný majetek, a přestože jí pukalo srdce při představě, že se ho má vzdát, tušila, že by v tomhle boji neměla šanci.

Po skončení hovoru chvíli zvažovala, že zavolá některému z dětí, ale nakonec si to rozmyslela. Ashley a Angus jsou určitě v práci a Arabella má plné ruce práce s malou Heidi.

V týdnech, které následovaly po šokujícím oznámení, jež jejich otec načasoval ze všech možných termínů zrovna na Štěpána, kdy jí sdělil, že se s ní chce rozvést a žít se svou směšně mladou přítelkyní, jí děti volaly aspoň dvakrát denně a navštěvovaly ji tak často, jak to jen šlo.

Otcovo oznámení je pochopitelně šokovalo stejně jako ji; každý se s ním snažil vyrovnat po svém. Z pocitů u nich u všech převládal hněv, zejména u nejmladšího syna Anguse. Není divu, ten totiž musel navíc zpracovat fakt, že jeho otec si začal s jeho bývalou přítelkyní.

Angus byl uzavřenější a rezervovanější než jeho sourozenci. Bylo to dáno i jeho nesnadným postavením v rodině. Jeho starší sourozenci, dvojčata Arabella a Ashley, byli spojeni pevným poutem. Angus se od mala se potýkal s tím, že ho mezi sebe nechtěli moc pouštět. A tak si emoce raději nechával pro sebe.

Pokud Louise bylo známo, nedokázal se od Vánoc přimět, aby s otcem promluvil. A ona mu to neměla za zlé.

Louisa se pustila do loupání brambor. Potřebovala přerušit koloběh myšlenek, které se bez ustání vracely k nejčerstvějšímu pocitu křivdy, jež vyvolal Kip svým zrádným jednáním. Měla v plánu udělat tresku zapečenou s bramborovou kaší. Byl to oblíbený pokrm celé rodiny, dělávala ho celé roky a teď ho připravovala na zítřejší oběd.

Děti – stále o nich tak uvažovala, i když už jim bylo přes třicet – k ní zítra přijedou na celý den. Nehodlala to s vařením nijak přehánět; časy, kdy trávila hodiny přípravou složitých jídel, byly dávno

pryč, teď už ji to opravdu nezajímalo. Dá si ale záležet na tom, aby stůl vypadal hezky. Použije sváteční servis, který dřív vytahovala jen při slavnostních příležitostech. Teď ho používala běžně.

„Mami, tohle přece nemůžeš dávat do myčky,“ napomenula ji nedávno dcera. „Vždyť se z toho smyje zlato!“

„Je mi to jedno,“ odpověděla Louisa, cpala talíře do myčky a schválně s nimi třískala víc, než bylo nutné. „Co na tom záleží? Vždyť je to jenom porcelán.“ V minulosti myla tenhle servis, který dostala jako svatební dar, zásadně ručně a zacházela s ním opatrně jako s novorozencem.

Když byl pokrm hotový, uložila ho do lednice, a protože do příjezdu zámečníka zbývala ještě hodina, uvařila si kafe a odnesla si ho do zimní zahrady, kterou před deseti lety nechali přistavět k obývacímu pokoji. Byla to nádherně světlá, vzdušná místnost a okamžitě se stala jejím nejoblíbenějším místem v domě. Teď tam trávila většinu času. Než od ní Kip odešel, měla dílnu v malé komůrce v horním patře. V lednu si ale všechno nanosila dolů a začala pracovat v zimní zahradě.

V dílně se dokázala ponořit do tvorby miniatur, které prodávala pod názvem *It's the Little Things*, buď na online tržišti Etsy, nebo na různých výstavách domečků pro panenky po celé zemi. Proto strávila minulý týden v Harrogate, byla na Veletrhu miniaturistů, kde prodávala své miniaturní akvarely a sady ručně malovaného nábytku v měřítku 1 : 12. Nábytek koupila jako stavebnici, sama ho poskládala a vyzdobila do nejmenších detailů. Také nakupovala použité kousky přes eBay a přemalovávala je. Byla to jemná práce, která vyžadovala velké soustředění a úplně ji pohltila. Možnost uniknout z reality a vstoupit do světa, který měla dokonale pod kontrolou, byť to byl svět dvanáctkrát zmenšený, jí pomohla uchovat si po Kipově odchodu duševní zdraví.

Anebo tkvěl právě v tom kořen problému: trávila snad příliš mnoho času soustředěním se na všední hlouposti – stejně jako se při tvorbě miniatur zaměřovala na drobné detaily – a ztratila tak přehled o celkovém obraze? Možná proto si nevšimla, že se jí manžel vzdaluje a zamilovává se do někoho jiného?

Kapitola druhá

„Mami, kolega z práce mi povídá, že u našeho domu je tabule NA PRODEJ. Co to má sakra znamenat?“

Prudkost jeho slov se v uzavřeném prostoru auta znásobila a Ashley zalitoval, že se trochu neovládl. Znělo to, jako by matku obviňoval, a přitom ona byla ten poslední, kdo by si zasloužil výčitky. Měl zavolat otci, protože to on bezpochyby pověřil realitní kancelář Barston a Bright, aby nabídli Charity Cottage k prodeji.

„Ujišťuju tě, že s tím nemám nic společného,“ odpověděla mu máma.

V její obraně slyšel zraněné city. Bylo mu líto, že na ni tak vyjel. „Jasně, mami, to mě ani nenapadlo,“ řekl tišeji. „Kdy se tam ta cedule objevila?“

„Byla tam, když jsem se dnes kolem poledne vrátila z farmářského obchodu. Umíš si představit ten šok, když jsem přijela domů a uviděla to?“

Ashley si to představit uměl. „A táta ti o tom vůbec neřekl?“ zeptal se. „Nevaroval tě předem?“

„Ne. Říkal jen něco neurčitěho, před časem, že dům možná budeme muset prodat. Myslela jsem si, že to neudělá. Myslela jsem, že mi aspoň nechá domov. Ale nejhorší je, že to udělal za mémi zády. Musel se tady s makléřem sejít, když jsem minulý týden nebyla doma. Nerozumím mu, opravdu ne. A ty, Ashley?“

Bolest, zmatek a rozčarování v matčině hlase v něm probudily vztek z bezmoci. „Ne,“ odpověděl ponuře a měl obrovskou chuť do něčeho praštit. „Už mu taky nerozumím. Mám za tebou přijet? Jsem na cestě domů, ale můžu zavolat Caro a vysvětlit jí, o co jde.“

„To je od tebe moc milé, zlatíčko, ale přijedeš sem přece zítra, můžeme to probrat pak. Jeď domů, udělej si hezký večer a vyříd' Peggy políbení od babičky.“

Ashley už mámu dál nepřemlouval, protože věděl, že Caro chce jít na setkání klubu čtenářek a od něj očekává, že ji vystřídá doma u dcerky. Rozloučil se s ní ale s výčitkami svědomí. Na jednu stranu byl rád, že Caro nebude mít zkažený večer, ale zároveň ho trápilo, že máma musí téhle poslední sabotáží čelit sama.

Přesně tak to Ashley vnímal – jako kdyby otec jejich rodině schválně házel pod nohy odjištěné granáty a každý výbuch rozmetal další kus důvěry a lásky. Způsob, jakým nabídl dům k prodeji, byla poslední kapka. I když kdo ví, možná přijde ještě něco horšího.

Když se o Vánocích s otcem viděl naposledy, byl pro něj stále jedním z nejlepších lidí, co zná. Zdál se mu čestný, štědrý, otevřený, vždy dokázal povzbudit a podpořit, nesoudil druhé a pokaždé s ním byla zábava. Takhle Ashley otce znal a obdivoval. Ano, občas se u něj objevil nečekaný záblesk hněvu nebo iracionální paličatosti, kdo je ale nemá, že? I tak jej však Ashley měl za dokonalého otce i manžela. Považoval ho za vzor, kterým se chtěl řídit ve svém manželství, ale teď měl pocit, že ho otec podvedl. Všechno, čemu ve vztahu k němu věřil, bylo falešné. Otec prostě nebyl tím člověkem, za kterého ho považoval.

Fakt, že otec zadal zprostředkování prodeje kanceláři Barston a Bright, konkurenční realitce, byla pro Ashleyho rána pod pás. Když už se jeho rodný dům musí prodávat, měla to zařizovat agentura Taylor Marks, v níž Ashley figuroval coby jeden z partnerů, takže by na prodej mohl dohlédnout. Ani ve snu ho nenapadlo, že by máma musela dům prodávat. Věřil, že otec má finance natolik v pořádku, aby si mohl dovolit pohodlný život, aniž by musel matce ještě víc ubližovat.

Anebo ho k tomuto kroku dotlačila Zoe? Tahala v jejich vztahu za nitky ona?

Když k nim Angus minulý rok na jaře Zoe přivedl, máma udělala první poslední, aby se u nich cítila vítaná. Vždycky chtěla, aby lidem bylo u nich dobře a aby se cítili součástí rodiny. Nesnesla pomyšlení, že by se u nich někdo cítil nepříjemně nebo neměl pocit, že je vítán.

Už tehdy, ne, tohle nepozoroval až s odstupem času, si Ashley s Arabellou špitali o tom, že podle nich Zoe o péči jejich matky moc nestojí. Angus jim pak vysvětlil, že Zoe takhle provázanou rodinu, jakou mají oni, nezažila. Otec jí zemřel, když byla malá, a matka před pár lety. Když se to máma dozvěděla, pochopitelně začala Zoe zahrnovat láskou ještě víc.

O pět měsíců později přišel Angus na rodinné grilování sám. Zoe ho pustila k vodě, ale prý o nic nejde. „To je život, takových ještě bude,“ řekl. Večer se ale opil do nemoty a máma ho v noci našla v zahradě, jak leží v dešti na trávníku a zírá do nebe. Ashley se s mámou nikdy nebavil o tom, co si tehdy pověděli. Bylo však jasné, že Angus k Zoe cítil mnohem víc než ona k němu.

A pak přišly Vánoce a otcovo šokující oznámení. Táta svatosvatě přísahal, že se se Zoe nedali dohromady, dokud ještě chodila s Angusem... Jako by tím bylo všechno v pořádku. Jako by tohle byla jediná linie, kterou není radno překročit. A zbytek byl v pohodě.

Ashley měl pocit, že tátovi nikdy nemůže odpustit, jak jedním úderem rozbil jejich rodinu na kousky. Mámě zlomil srdce, zkazil lásku, kterou k němu cítili Ashley i Arabella, a Anguse zdrtil úplně. Kvůli jeho sobectví už nikdy nebudou jako dřív. Každá rodinná událost bude odteď jiná. Společné vzpomínky jsou pokřiveny.

Otec přesto očekával, že všichni prostě přijmou novou situaci a život půjde dál. Dítě v Ashleym – ten kluk, pro nějž byl otec idolem – by mu chtělo vyhovět. Avšak vztek, zklamání a loajalita k matce mu to nedovolovaly. Ashleyho žena Caro zastávala názor, že dřív nebo později bude rodina muset situaci přijmout, jinak to pro ně všechny bude jen horší.

Caro mluvila z vlastní zkušenosti. Její rodiče se rozvedli, když byla malá. Rodiče se hodně hádali o to, kdo má kdy mít děti, až jim po nějaké době došlo, jak moc svým dcerám ubližují, a vyhledali pomoc odborníka. Od té doby dokázali dát své vlastní pocity stranou a soustředit se na štěstí dětí. Když se jim to podařilo, cítili se šťastnější i oni sami a oba si nakonec našli nové partnery. Když se Caro vdávala za Ashleyho, přišli na svatbu všichni čtyři a zdálo se, že jsou naprosto v pohodě.

U svých rodičů si ale Ashley něco takového nedokázal představit. Jak by se máma mohla cítit v přítomnosti Zoe uvolněně? A proč by sakra vůbec měla? Proč by se s tím měla celá rodina srovnat, jako by nešlo o nic víc, než že táta vyměnil staré auto za nové?

Ashley zaskřípal zuby, což podle Caro začal v posledních měsících dělat i ze spaní, a zastavil u semaforu před výkopem na hlavní třídě v Chelsteadu. Silnice byla zase rozkopaná, podruhé za dvanáct měsíců. Netrpělivě čekal, až naskočí zelená, a bubnoval přitom prsty do volantů. Říkal si, že by měl zavolat svým sourozencům, aby probrali nejnovější vývoj, ale rozhodl se, že to počká.

Na semaforu se rozsvítila zelená, Ashley se rozjel a rozhodl se, že namísto sourozencům zavolá někomu jinému. Ale jako tak často, když volal otcovi, byl přeměrován do hlasové schránky.

„Aby bylo jasno, tati,“ začal, „nevěřil bych, že by se moje mínění o tobě mohlo ještě zhoršit, ale po tomhle, cos udělal... Za máminými i zády prodáváš dům, ve kterém pořád ještě bydlíš. A ze všech realitních kanceláří si vybereš Barston a Bright, kterým se ne nadarmo říká Bastard a Hajzl!“

Zavěsil a se sevřenými čelistmi dál skřípal zuby. Nepřestal s tím, dokud nedorazil domů. Když vypnul motor, zadíval se na dům, do kterého se s Caro nastěhovali před čtyřmi lety. Vzpomněl si, jak to pro ně bylo vzrušující, první večer v novém domě strávili mezi krabicemi, k večeři si koupili smažené filé s hranolkami z fast foodu a lahev Moëtu. Ačkoliv byli po stěhování vyčerpaní, pomilovali se a potom spali jako zabíjí až do rána, kdy je probudilo ostré slunce proudící do pokoje oknem bez závěsů.

Měli ten dům rádi. Fasádu z červených cihel částečně kryla prkna a každý kompetentní realitní makléř by tenhle dům popsal jako vysoce atraktivní nemovitost k osobnímu vlastnictví v žádané lokalitě. Každou volnou chvíli strávili jeho renovací, zvelebováním, přizpůsobováním a zabydlováním. Všechna hrdost a radost z hodin strávených bouráním zdí, přestavováním, malováním, pokládáním podlah a montáží posuvných dveří do kuchyně se rozplynula ve chvíli, kdy se jim narodila dcera. V jediném okamžiku se Ashleyho svět změnil. Nic pro něj nebylo důležitější než Caro a Peggy. Ony mu byly vším.

Současně byly jeho Achillovou patou. Život bez nich by byl nesnesitelný. Proto se dokázal vcítit do bolesti, kterou prožívala jeho matka. Snadno si uměl představit sám sebe na jejím místě, situaci, kdy by přišel o nejdůležitějšího člověka ve svém životě – a ta představa ho děsila k smrti. O to víc nenáviděl svého otce. Caro říkala, že tahle emoce vede v dlouhodobém horizontu k destrukci a nesmírně mu ublíží. Možná i jejich dceři. „Nenávidět svého otce navždy prostě není přijatelné,“ varovala ho.

Právě se chystal otevřít dveře auta, když mu zazvonil telefon. Na displeji se zobrazilo otcovo jméno. Držel telefon v ruce, hovor ignoroval a nechal mobil vyzvánět. Najednou se mu nechtělo s tátou mluvit. Mlčky vzdorovitě zíral na obrazovku, dokud se na ní nezobrazila ikonka zmeškaného hovoru a nové hlasové zprávy. Potom si přehrál vzkaz, který mu otec zanechal.

„Ashley, vím, že se na mě zlobíš, ale pochop, prosím, že jsem s tím prostě neuměl jít za tvou matkou, proto jsem to udělal takhle. Víš, že jsem zbabělec, ale tak to někdy v životě chodí. Mrzí mě to, promiň.“

„Promiň nestačí, tati,“ zavrčel Ashley a strčil si mobil do kapsy kabátu. „Zdaleka ne.“

Sotva vešel do domu, přiběhla k němu jeho dvouapůlletá dcera ve svém oblíbeném overalu s jednorožcem a objala ho kolem kolen s takovou silou, že málem spadl.

„Tata, tata!“ vrískala nadšeně, když ji zvedl do náruče a pevně objal.

„Peggy, Peggy!“ odpověděl a radostně napodoboval její nadšené vítání.

Z kuchyně vyšla Caro. Měla na sobě ještě oblečení, ve kterém chodila do práce, černé kalhoty a krémovou halenku. Vlasy měla stažené do pevného culíku, což jí dodávalo přísný a pro Ashleyho

velmi sexy vzhled. Usmála se na něj. „Tady je někdo rád, že tě vidí,“ řekla škádlivě hlubokým hlasem.

„Ještě raději vidím já vás dvě,“ odpověděl. Stále držel Peggy, ale přešel k ženě a políbil ji. Ne na tvář, ale na rty, a ne letmo, ale dlouze a vroucně.

„Ne že bych si stěžovala,“ řekla Caro a pozvedla obočí, „ale co se děje?“

„Musí být nějaký důvod?“

„U tebe, Ashley, vždycky.“

„Tak co třeba proto, že tě miluju?“

„Tak to je dobrý důvod. Teď tu chvíli drž stráž, než se nahoře převlíknu na večer. Mimochodem, jaký jsi měl den?“ dodala, když vykročila ke schodům.

Pomyslel na svou matku a na to, jak traumatizující pro ni bude opustit v nadcházejících měsících dům, který tolik milovala. Celá rodina se samozřejmě semkne a bude jí pomáhat, jak jen to půjde. On sám udělá všechno pro to, aby jí našel nejlepší možný dům, který si přetvoří v krásný domov, stejně jako to udělala s Charity Cottage. Ale lehké to nebude.

„Ashley?“ ozvala se Caro tázavě, rukou opřená o sloupek u schodů. „Je všechno v pořádku?“

„To počká,“ prohodil. „Běž se převléct, já si zatím s Peggy popovídám o tom, co dneska dělala ve školce, pak jí dám vanu a uložím ji do postýlky.“

Caro se na něj dlouze a pronikavě zadívala. Znali se dost dobře na to, aby poznala, že ať má Ashley na srdci cokoli, řekne jí to, teprve až budou sami.

„Počítám s tím,“ řekla, než zmizela po schodech nahoru.

Kapitola třetí

Po celý svůj život, tedy aspoň většinu z něj, byl Christopher Langford známý jako Kip.

Jeden kluk ve škole mu z neznámého důvodu začal říkat Kipper, což se nakonec zkrátilo na Kip. Jak už to tak bývá, přezdívka se ujala a zanedlouho mu připadalo, jakoby se tak jmenoval odjakživa a bude tomu tak navždy. Stejně tak vlastně žil celý život. Řídil se tím, jak ho vnímali ostatní, co od něj čekali nebo co od něj potřebovali.

Když byl Kip malý, srazil jeho otce nezodpovědný řidič a z místa nehody ujel. Otec skončil na invalidním vozíku a matka musela živit rodinu. Kip tehdy poznal, že jediný okamžik může člověku navždy zkazit život a naplnit ho trpkostí a zklamáním. Těžce nesl tu nespravedlnost a fakt, že život může být k někomu – obzvlášť k jeho otci – tak krutý. A tehdy se v něm projevila touha napnout všechny síly a zlepšit svým rodičům život. Postupem času zahrnul do procesu i ostatní lidi, snažil se, aby i oni měli život lepší.

Pro Kipa bylo bolestné vidět, že si otec kvůli svému zranění přestal sám sebe vážit, protože vždycky věřil, že jeho úkolem je zajistit rodinu. Matka se snažila zůstat silná a optimistická, pracovala na částečný úvazek jako telefonistka u velké pojišťovny, coby bokovku doma šila na zakázku a zároveň se starala o manžela i Kipa. Ale Kip viděl, jak její světlo pomalu vyhasíná. A tak dělal všechno, co mohl, aby ho zase rozsvítil – a aby na něj byli máma s tátou pyšní. Pomáhal doma, jak to jen šlo, a zároveň se snažil i ve škole. Měl v plánu vydělávat dost peněz, aby rodičům zlepšil život. Ale hlavně aby byli šťastní.

Původně se chystal na univerzitu, jenže pak náhle změnil směr. Navzdory radám učitelů opustil v osmnácti letech školu, ačkoliv závěrečné zkoušky složil s výbornými výsledky, a zažádal o práci v cestovní kanceláři. První den přišel do práce v tmavěšedém obleku z druhé ruky, který mu matka koupila na dobročinném bazaru a upravila na míru, a v černých kožených polobotkách, jež byly o dvě čísla větší, takže si do nich musel vzít dvoje ponožky. Matka tvrdila, že jsou ručně šité a tím pádem mu dodají šmrnc.

Ukázalo se, že holky v kanceláři si z něj za jeho zády dělaly legraci, že vypadá spíš jako pracovník pohřební služby než jako agent z cestovky. Když to Kip slyšel, oživil svůj vzhled červenou kravatou a kapesníčkem ze stejné látky – které mu opět obstarala maminka. Byl vysoký, měl husté vlasy nad vysokým čelem sčesané na stranu a vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Díky přirozenému šarmu a obrovské chuti uspět začal brzy vydělávat víc než ostatní kolegové.

Do šesti měsíců ho povýšili a brzy nato ho přeložili do londýnské pobočky, kde se mu začalo dařit ještě líp. Nemusel už nosit obnošené obleky nebo prošlapané boty, a to přesto, že posílal peníze rodičům do High Wycombe. Ulice Londýna sice tehdy, v raných 80. letech 20. století, nebyly dlážděné zlatem, ale příležitostí tam bylo jako smetí. Lidé toužili po cestování – a čím luxusnější dovolená, tím vyšší provize.

Ještě mu nebylo třicet a na místa, která prodával, se zatím nepodíval. Měl ale dar výřečnosti a v roli prodejce snů nabízel lidem bílé písečné pláže a blankytné nebe zabalené do pětihvězdičkového servisu. Člověk, který nedokáže prodat takové sny, by nedokázal samozřejmě prodat ani nic jiného a nemá v tomhle byznysu co dělat!

O mnoho let později se odhodlal založit vlastní firmu, kterou pojmenoval Uniquely You Villas. V tu dobu už získal v cestovním ruchu hromadu zkušeností a vybudoval si síť kontaktů na specialisty, kteří stáli o spolupráci. Jeho zákazníci měli jedno společné: chtěli se vyhnout oblíbeným turistickým rezortům a byli ochotní zaplatit za cokoliv netradičního.

Bylo to velmi riskantní, protože v té době už měl manželku a dvě malé děti, Arabellu a Ashleyho, a dál finančně podporoval rodiče. Ale když se s rodinou přestěhovali z Londýna do Suffolku, kde si mohli za stejné peníze dovolit víc, založil kancelář s mnohem menšími náklady než v Londýně. První rok byl náročný, ale měl kolem sebe skvělý tým – jak v kanceláři, tak v terénu na Korfu. Kip šlapal dál, rozhodnutý překonat všechny těžkosti. Vzdávat se nebylo v jeho povaze.

Proto pro něj bylo také těžké vzdát se manželství a nikdy by nevěřil, že to udělá. Louisa si nezasloužila bolest, kterou jí způsobil, ale když se nad tím opravdu upřímně zamyslí, i ona uzná, že se od sebe už delší dobu vzdalují. Vztah se nerozpadne přes noc, jde o postupný proces, nenápadný úpadek, ve kterém se stehy uvolňují pod nánosem malých zklamání, která jednotlivě nic neznamenají, ale dohromady mají velkou váhu.

Nedokázal si vybavit, kdy naposledy s Louisou udělali něco jen spolu, co nebylo kvůli dětem nebo vnoučatům. Nestěžoval si na nic, co dělal pro rodinu, ale snažil se Louise vysvětlit, že časem ztratili sami sebe. Byli už jen máma a táta.

„Jenže to jsme byli skoro celý život,“ řekla mu. „Proč je to najednou špatné?“

Neexistuje způsob, jak své partnerce bezbolestně říct, že už ji nemilujete. Kip určitě mohl najít jemnější způsob, jak Louise vysvětlit, proč už takhle dál nemůže. Ale místo toho byl nemilosrdně přímočarý a prozradil jí pravdivý důvod: že miluje jinou. Byl maximálně krutý, protože chtěl, aby pochopila, že není cesty zpět, že jeho rozhodnutí nemůže zvrátit. Poprvé za mnoho let k ní chtěl být zcela upřímný. Dlužil jí to. Věřil, že když s ní bude jednat na rovinu, překoná rychle nejhorší část tohoto procesu. Teď viděl, že se mýlil. Jen rozpoutal kolotoč bolesti.

Když přišla chvíle, v níž chtěl Louise oznámit, že odchází, požádal ji, ať se posadí, protože jí musí něco důležitého říct. Bylo to na svatého Štěpána večer. Děti s rodinami u nich trávily Vánoce, toho dne ráno odjely a on taky sobecky spěchal, aby mohl začít nový život. Naivně si myslel, že když půjde s pravdou ven hned, vkročí do nového roku bez zátěže. Chtěl to mít za sebou. Chtěl to ze sebe dostat. Ale hlavně chtěl přestat žít dvojí život.

Možná proto, že se tvářil tak vážně, došla Louisa k závěru, že se něco děje ve firmě. „Oživení se nedaří tak dobře, jak jsi doufal?“ zeptala se. „Vím, ty krize, pandemie a potom propad ekonomiky...“

„S firmou to nemá nic společného,“ přerušil ji netrpělivě. A dřív než se mohla zamyslet nad tím, co jiného by ho mohlo trápit, řekl: „Chci se rozvést.“

Zpočátku na něj hleděla, jako by mu nerozuměla – a možná mu opravdu nerozuměla. Opět převzal iniciativu.

„Zamiloval jsem se do jiné ženy a chci s ní strávit zbytek života,“ řekl. „Vím, že si asi myslíš, že jsem se zbláznil nebo se nervově zhroutil, ale ujišťuju tě, že přesně vím, co dělám. A i když je mi jasné, že nás čekají těžké měsíce, slibuju, že ti to nebudu dělat bolestivější, než už to je.“

Pečlivě připravená slova z něj padala jedno za druhým, zatímco z Louisiny tváře se vytrácela barva, rty se jí chvěly a klouby na sevřených rukou zbělely. Kip si v tu chvíli nebyl jistý, jestli neudělá něco netypického a neuhodí ho. Neměl by jí za zlé, kdyby to opravdu udělala.

„Kdo to je?“ zeptala se téměř neslyšným hlasem. „Někdo z kanceláře?“

„Zoe. Zoe Pearsonová,“ dodal.

V tu chvíli na něj vykulila oči a rozesmála se téměř hystericky. „Takže ty máš poměr s bývalou přítelkyní svého nejmladšího syna?“

„Chci, abys věděla, že ona není důvodem, proč už tě nemiluju,“ odpověděl pevně, aniž by reagoval na její otázku, „ale je důvodem, proč se chci rozvést. Scházíme se od srpna... potom, co se rozešla s Angusem.“

Od té chvíle byly další pokusy o racionální rozhovor odsouzeny k neúspěchu. Louisa vyskočila a v slzách na něj křičela, ať okamžitě odejde. Neodešel. Pošetile si myslel, že ji dokáže uklidnit, že jí nabídne útěchu a ujistí ji, že to není konec světa, že se mohou ve shodě a rozumně domluvit.

Byl blázen, když si představoval, že to půjde tak snadno. Jenže bohužel měl svůj výstup velmi dobře připravený a tak úplně mu nedošlo, že Louisa žádnou přípravou neprošla a že její reakce jsou poháněny šokem.

Když se ani trochu neuklidnila a její rozrušení se povážlivě stupňovalo, smířil se s tím, že jeho přítomnost situaci jen zhoršuje. Vyšel tedy do patra, naházal do kufru pár kousků oblečení, popadl několik složek s dokumenty, pas a jel těch asi deset kilometrů k Zoe.

Během cesty musel na chvíli zastavit, protože neviděl na cestu, jak měl oči plné slz. Srdce mu bušilo jako o závod a měl pocit, jako by se dusil. Snažil se popadnout dech a říkal si, že udělá správnou věc. Louisa potřebuje čas, aby pochopila, že už dlouho žili v jakémsi stavu setrvalého pohybu, kráčeli vpřed vždy k další fázi, ať už byla jakákoliv. To se stává párům, které si nevyhradí čas ke zkoumání, zda jdou stejným směrem a zda je spojují stejné cíle.

Tuhle myšlenku měl Kip v hlavě teď, v bílém oslnivém světle bezpečnostních reflektorů na parkovišti před svou kanceláří, když si odložil brašnu s notebookem za sedadlo řidiče a usedl za volant. Vyjžděl z areálu a musel si dát pozor, aby odbočil doleva, a ne doprava, což dělal posledních dvanáct let od chvíle, kdy přesunul firmu z centra Bury St Edmunds do větších prostor s výhodným nájmem.

Cesta doprava vedla k Louise.

Doleva k Zoe.

Nechtěl se do Zoe zamilovat, a i když ho přitahovala, snažil se tomu bránit. Dalo by se říct, že se nebránil dost silně, že měl zůstat věrný manželskému slibu a zastavit ten směr, ve kterém ochotně vykročil.

Ale když byl s ní, cítil něco, co už dlouho nezažil: vzrušení a spalující touhu, pocit, že žije. Byl natolik rozumný, aby věděl, že tyhle pocity nejsou spolehlivé, že jsou jen povrchní a pomíjivé. Ale brzy

začal k Zoe pociťovat víc než tělesnou přitažlivost. Díky ní se cítil zase mladý, což bylo trapné klišé, ale bylo to tak a on to takhle upřímně prožíval. Od této chvíle chtěl být v životě jen upřímný. Už dlouho totiž věděl, že svou ženu nemiluje, ale předstíral opak, aby neublížil jí ani dětem.

Miloval své syny a dceru a trápilo ho, že se mezi nimi otevřela propast. Každý den si opakoval, že jen potřebují čas, aby se vyrovnali s novou situací. Že by nebylo fér, kdyby předstíral, jak Louisu miluje. Ona si zaslouží něco jiného. A on vlastně taky.

Se Zoe byl jeho život o tolik lepší. Jako by se díky její lásce znovu našel. Nebo možná díky ní poprvé objevil sebe sama.

Než potkal Zoe, žil v koloběhu manželství; v čisté rutině pilně konal požadované úkony. Dodnes si pamatoval přesný okamžik, kdy si poprvé uvědomil svou nespokojenost. Bylo to v den, kdy si jeho syn Ashley bral Caro a on pocítil emoci, na kterou tehdy nebyl hrdý: závist. Přisuzoval ji tehdy mužskému egu, které se náhle projevilo a probudilo v něm touhu cítit to, co tak zjevně cítil jeho syn, když stál před oltářem se svou nádhernou nevěstou. Život, lásku, naději.

Další věc, na kterou Kip nebyl hrdý, byl způsob, jakým zařídil prodej Charity Cottage. Ashley měl plné právo být na něj naštvaný, soudě podle zprávy, kterou mu nechal na záznamníku. Kip jednal s politováníhodnou zbabělostí, protože s tím prostě nedokázal jít přímo za Louisou. Věděl, co pro ni dům znamená, ale věděl taky, že je potřeba ho prodat, protože ho mají ve společném vlastnictví. Kip Louise jen zcela obecně naznačil, že možná budou muset dům prodat, až se budou řešit finance. Byla jeho chyba, že možnost prodeje tak bagatelizoval; celou dobu věděl, že k tomu dojde. Měl záležitost raději přenechat svému rozvodovému právníkovi, který by za něj Louise vysvětlil, že dům je aktivum, které musí být při dělení majetku zohledněno.

Neukrývala se za tím chamtivostí; byl férový, a kdyby existovala jiná cesta, přenechal by dům Louise. Jenže s pandemií přišly těžké časy a následná ekonomická situace, přesně jak o tom Louisa mluvila na Štěpána, ho taky citelně zasáhla. Dřív než covid téměř zničil turistický průmysl, uvažoval o tom, že firmu prodá a odejde do bezstarostného důchodu, přesně jak si to Louisa přála. To už teď nebylo možné.

Když zavolal svému právníkovi Robu Shawovi a řekl mu, že pověřil realitní kancelář Barston and Bright prodejem domu, Rob jen nasál vzduch mezi zuby. „No dobře,“ řekl, „byl bych raději, kdybyste to neudělal. Tím jste druhé straně zbytečně dal silný argument, že jednáte příliš agresivně.“

„Dům z poloviny vlastním,“ ohradil se Kip. „Měl jsem plné právo ho odemknout a ukázat makléři.“

„Jsme v procesu dohadování,“ odpověděl Rob, „a dát druhé straně jakoukoli výhodu je v tuto chvíli špatný krok.“

Kipa mrzelo, že je Louisa označována jako „druhá strana“, ale věděl, že to je právnícký jazyk, který má pomoci zachovat odstup a udržet věcný a neosobní přístup. Jenže může být proces rozdělování dvou hluboce propojených životů jiný než hluboce osobní?

I když si přál, aby už to všechno bylo za ním a on byl volný a mohl se přiblížit svému cíli, občas ho přepadly chvíle, kdy mu chyběla blízká známost jeho starého života. Snad by ani nebyl člověkem, kdyby necítil něco takového... Tyhle momenty mu připomínaly fantomovou bolest, kterou pociťují lidé po amputaci, kdy mají pocit, jako by odstraněná končetina byla stále na místě. Stejně tak se cítil bez Charity Cottage a své rodiny, stále ho to táhlo zpátky. Zoe ho však zároveň neodolatelně jako silný magnet přitahovala k sobě a k životu, který mu nabízela. Stále nemohl uvěřit, že ho miluje stejně silně, jako on miluje ji.

Myslel na to, že večer bude se Zoe, pustí si hudbu a budou spolu vařit, což s Louisou nikdy nezažil, protože kuchyň byla její doména a ona ho nejednou obvinila, že je na vaření příliš nepořádný. Ta představa mu vykouzlila úsměv na tváři a podvědomě přitlačil na pedál plynu, aby k Zoe dojel co nejdřív.

Cítil, že má obrovské štěstí, protože dostal ve svém věku takovouhle druhou šanci. V hlavě mu zněla strašidelnou ozvěnou slova, která pronesl, když Louisa svého času souhlasila, že si ho vezme.

„Vezmu si tě pod jednou podmínkou,“ řekla tehdy.

„Řekni, co chceš,“ odpověděl, „a já slibuju, že udělám cokoli, jen když budu mít to obrovské štěstí, že si mě vezmeš.“

„Chci, abys přestal kouřit – a bez triků a vytáček,“ dodala. „Žádné tajnosti za mémi zády.“

V té době byl vášnivým kuřákem, ale bez váhání souhlasil, protože si tolik přál být s Louisou, s dívkou, která ho přitahovala svou sebedůvěrou, silnou osobností a nezávislostí. Svůj slib dodržel a poté už nikdy nevzal cigaretu do úst. Stálo to za to, být s touhle úžasnou dívkou, která oplývala vřelostí a velkorysým šarmem, zároveň v ní ale byla i chladná uzavřenost, jejíž proboření považoval za výzvu.

Až téměř po čtyřiceti letech si uvědomil, že přestože se k ní možná dostal hodně blízko, nikdy se mu nepodařilo rozbořit onu zeď a mít Louisu celou. Věděl, že to zní uboze, ale cítil se vyloučený, jako by

nebyl dost dobrý, jako by si ji nezasluhoval celou. Moc chtěl věřit, že ho potřebuje, ale postupně začal mít podezření, že tomu tak není. Ne takovým způsobem, jakým si přál, aby ho někdo potřeboval.

Kapitola čtvrtá

V sobotu odpoledne Arabella plnila myčku v kuchyni v Charity Cottage. Její švagrová uklízela ze stolu.

Arabelliny nejranější vzpomínky týkaly hlučného hodování v rodinném kruhu – zvuk škrábání příboru o talíř, lžička spadlá na zem, rozlévání nápojů a rozjařených, překřikujících se hlasů. „Jste hlučnější než hejno hašteřivých havranů!“ říkala máma, ale nezlobila se, své emoce vždycky držela pod pokličkou. Táta byl výbušnější a občas děti okřikl, ale jakmile jeho hněv vychladl, byli zase všichni v pohodě.

Kéž by to tak bylo i teď, pomyslela si Arabella smutně, když si uvědomila, že následky otcovy sobeckosti s nimi zůstanou navždy. Nic už nebude jako dřív.

Jako druhá manželka svého muže měla Arabella vlastní zkušenost s rozvodem – a věděla, že se nikdy netýká jen dvou lidí. Giles si svou první ženu vzal, když mu bylo kolem pětadvaceti a počali spolu dítě. Mysleli si, že se milují, a přestože spolu chodili jen chvíli, rozhodli se pro svatbu. Podle Gilese měli od začátku problémy, ale zůstávali spolu kvůli dítěti. Tedy do chvíle, než Giles potkal Arabellu. Nelhal jí, řekl jí hned, že je ženatý a má malou dceru, ale že se chystá rozvést, jakmile přijde vhodná chvíle.

Pro zmírnění pocitu viny z toho, že má poměr se ženatým mužem, si Arabella počátek jejich vztahu v hlavě přepsala a nakonec své verzi více méně uvěřila. Rodičům o Gilesovi řekla, že je mezinárodní daňový právník a taky to, že už od ženy odešel. No, aspoň vnitřně, přesvědčovala sama sebe, aby jejich příběh působil uhlazeněji.

Máma s tátou nikdy nedali najevo, že by se jim na Gilesovi něco nelíbilo. Přijali ho naopak s otevřenou náručí, jako ostatně každého. Jen se Arabelly ptali, jestli si je jistá, že chce vztah s mužem, který už má dítě. „Je to muž, kterého chci mít ve svém životě,“ odpověděla. „Miluju ho.“

Ačkoli byla rozhodnutá, že Giles bude její, musela trpělivě čekat, až se skutečně rozvede. Vzali se hned, jak to šlo, a teď měli krásnou dvouapůlletou dceru Heidi. Arabella si v duchu často opakovala: na dobré věci si člověk musí počkat.

Dnes s nimi Giles nebyl, jel do Ely, aby vzal dceru na výlet. Dělal to podle možností co nejčastěji. Lexi bylo dvanáct a jezdila k nim jen občas. Její návštěvy byly pro Arabellu vždy náročné, ale snažila se jim čelit s co největší grácií. V poslední době to však nebylo snadné – Lexi zjevně vstoupila do období, kterému se eufemisticky říká „obtížný věk“. Jinými slovy by se to dalo nazvat, že je děsně otravná! Aspoň že měla opravdu ráda svou nevlastní sestru. A Heidi zase zbožňovala ji.

S ohledem na vlastní zkušenost, kdy sama prožila lásku ke svým způsobem zakázanému ovoci, si Arabella uvědomovala, že by měla mít pro otce větší pochopení. Jenže neměla. To, co udělal, jí připadalo nechutné a trapné – opustit mámu kvůli Zoe, která je dokonce mladší než ona!

A teď mámě ubližuje ještě víc, když ji nutí opustit Charity Cottage. Arabelle se zdálo se, že tátovi záleží jen na sobě a ostatní jsou mu ukradení. To fakt netušil, jak moc bude jeho rozhodnutí prodat domov jejich dětství bolet nejen mámu, ale je všechny? Ano, jednoho dne by k tomu asi došlo, někdy hodně daleko v budoucnosti, ale ne takhle. Ne tímhle odporně vypočítavým způsobem.

Když do myčky naskládala všechny hrnce a pánve, zapnula ji a na chvíli se zahleděla z okna do zahrady. U staré dřevěné kůlny štípal její bratr Angus dříví do krbu. Sledovala, jak zvedá sekeru vysoko nad hlavu a ladným, plynulým pohybem ji spouští na špalek. Pak se sehnul, sebral našťípané dřevo, hodil ho do velkého proutěného koše a začal znovu. Vypadal, jako by byl ve svém světě, ale co mu běželo hlavou při každém máchnutí sekerou? Angus byl málomluvný, i když se mu vedlo dobře, teď mlčel skoro pořád.

Do zorného pole vstoupil Ashley se sekačkou. Mámu nebavily vyplané zahrady, jaké měl rád táta. Ten snil o trávníku jako na golfovém hřišti, s dokonalými pruhy a přesně zastřiženými okraji, všechno pečlivě udržované. Máma upřednostňovala přirozenější přístup – „líné zahradničení“, jak sama označovala fakt, že všechno nechávala divoce a bujně zarůst.

Arabellin pohled se přesunul od Ashelyho, který právě ze sekačky vysypával trávu na kompost, na druhý konec zahrady, k matce. Klečela v jarním březnovém slunci mezi narcisy, aby byla ve stejné výšce jako její dvě vnučky, které měla každou z jedné strany, a ukazovala jim něco ve větvích rozkvetlého zlatého deště. Podle toho, jak holčičky stály, Arabella poznala, že jsou úplně fascinované. Chodily k babičce moc rády a vždycky se u ní chovaly vzorně, asi proto, že jim věnovala plnou pozornost. Koneckonců byla učitelka a měla dar podávat dětem všechno velmi zajímavým způsobem.

A i dnes, ačkoliv se stále vzpamatovávala ze všerejšího šoku, když v předzahrádce našla ceduli NA PRODEJ, nedala na sobě nic znát a věnovala se Heidi a Peggy. Člověk by řekl, že je šťastná a nic ji netrápí.

U oběda jim děti poskytly od předchozí debaty vítané rozptýlení. Probírali totiž, jestli se dá ještě něco udělat, aby otec nezrealizoval prodej Charity Cottage. Mohl by ho některý z nich přesvědčit k většímu soucitu? A pokud ano, kdo by to měl být?

„Hlasuju pro Arabellu,“ řekl Ashley.

„Já?“ řekla Arabella.

„Jsi jasná volba,“ trval na svém. „Vždycky sis ho dokázala omotat kolem prstu.“

„Nerad tě opravuju,“ zamumlal Angus jízlivě, „ale Arabella má konkurenci a jmenuje se Zoe.“

Arabelle bylo smutno, když slyšela zahořklou poznámku svého mladšího bratra, ale nedivila se mu. Kdo by se taky divil, když mu přítelkyně dala kopačky, aby mohla spát s jeho otcem? Neměli sice jistotu, že je to pravda, a táta to popřel, ale Arabella věděla, že Angus tomu věří. A to muselo být ponižující.

Od chvíle, kdy vypukl tenhle chaos, cítila silnou potřebu Anguse chránit, potřebu, kterou v dětství nikdy neměla. Tehdy ho komandovala nebo ho důsledně vylučovala ze všeho, co chtěla dělat s Ashelym. Dumala o tom, jak zbytečně kruté občas děti bývají, a přitom sledovala Heidi a Peggy, jak běží k domečku na hraní, který jim máma postavila na podzim. Táta jim ten domeček slíbil, ale samozřejmě se k tomu nikdy nedostal. Byl příliš zaneprázdňený zamilováváním se do Zoe.

Arabella se dívala, jak dívky otevřely dvířka domečku na hraní a vešly dovnitř, její máma interiér vyzdobila ve stylu Beatrix Potterové. Arabella si přála, aby si tyhle malé sestřenice vždycky uchovaly přátelský vztah a nikdy se k sobě nechovaly zle. Ani k budoucím možným sourozencům.

Arabella toužila po dalším dítěti, ale Giles byl proti a tvrdil, že je zcela spokojený se současným stavem. „Ty nejsi takhle spokojená?“ ptal se. „Ty, já, Heidi a Lexi?“ Řekla mu, že je spokojená, ale byla to lež – tělem i duší po dalším dítěti toužila.

V zahradě ji upoutal další pohyb: Caro vyklepávala ubrus z jídelního stolu, který děti mezitím zvládly pokrýt rozmačkaným hráškem, mrkví, kousky zapečené ryby a šmouhami od jahodové zmrzliny.

Arabella pochybovala, že její odměřená a výkonná švagrová bude chtít další dítě. Peggy se narodila jen o pár měsíců později než Heidi a Caro se po mateřské okamžitě vrátila do práce v personálním oddělení velkého zdravotnického zařízení ve Stowmarketu. Arabella zatím návrat do práce neplánovala, zvláště když doufala, že bude mít další dítě. Měla silný pocit, že Caro se její mateřství na plný úvazek moc nezamlouvá, protože dostatečně nepřispívá do rodinného rozpočtu.

Když se s Gilesem rozhodli opustit Londýn a přestěhovat se do Suffolku, Heidi byl rok a stěhování jim jako rodině dávalo smysl. Gilesova advokátní kancelář stále umožňovala částečně práci z domova, a tak změnu uvítal – i proto, že jeho bývalá manželka se proti jeho vůli přestěhovala z Watfordu do Ely, blíž k sestře. Pro Arabellu bylo velkým přínosem bydlet tak blízko rodičů a bratra.

Caro vešla do kuchyně ze dvora přes technickou místnost a přerušila Arabelliny myšlenky. „Dala jsem ubrus do pračky,“ řekla. „Stejně nechápu, proč se s tím Louisa vůbec obtěžuje, když přijedou děti. Vždycky ho úplně zaneřádí.“

Arabella jí v duchu dala za pravdu, že ubrusy a malé děti moc nejdou dohromady, ale nedokázala si pomoci a matku musela bránit. „Já vím, jak to myslíš,“ řekla, „ale pochop, že máma přijde na jiné myšlenky, když pro nás připravuje hezké prostředí.“

„Umeješ támhle ty skleničky?“ zeptala se Caro a hlavou kývla směrem ke sklenkám na víno, částečně schovaným za velkým keramickým džbánem s tulipány. „Jestli jo, tak já je utřu.“

To byla další věc, která Arabellu na švagrové rozčilovala: dokázala ji tak snadno shodit, že si pak sama připadala hloupá a neschopná. Měla chuť odpovědět, že je samozřejmě umyje, není přece žádná lemra, co udělá práci napůl, ale ovládla se. Napustila do dřezu horkou vodu, zatímco Caro si vlevo od ní vybrala jednu z trojice utěrek visících na sporáku.

„Co myslíš, jak na tom je?“

„Myslíš máma?“ zeptala se Arabella.

„Kdo jiný?“

„Těžko říct, nedává emoce moc najevo. Už to budou skoro čtyři měsíce, co ji táta opustil a rozložil celou rodinu. Myslím, že se konečně začínala trochu vzpamatovávat z toho šoku, ale po všerejšku, kdy se objevila v předzahrádce ta cedule, je na tom určitě zas o trochu hůř.“

„Nemyslíš, že je trochu přehnané říkat, že Kip rozložil rodinu?“

„Ale to přesně on udělal. Jeho sobectví má důsledky pro nás všechny, na všech se podepsalo.“

„Jenom pokud se tomu tak poddáte.“

Arabella potichu počítala do pěti a oplachovala sklenici pod tekoucí vodou. Potom opatrně řekla: „Pochybuju, že to Ashley vidí stejně.“

„To máš pravdu, nevidí, a přitom by měl. Nikomu nepomůže, když budete tvrdohlavě stranit mámě.“

„Možná to tobě zní rozumně, ale podle mě teď není správná chvíle pro objektivitu.“

„Nesouhlasím. Když budete Louisu pořád chránit, rozmazlovat a litovat, jen ji oslabíte. Zůstane závislá na vás a nenaučí se postavit sama za sebe. To je můj názor, ale zařídte se podle sebe.“

To si piš, že se zařídíme, díky za radu! pomyslela si Arabella. „Děláme to, co je podle nás správné pro mámu,“ řekla nahlas pevně.

„Anebo co je podle vás správné pro vás?“

Arabella se v kontaktu s Caro často cítila nervózní a teď tomu bylo nejinak. Přinutila se k bezstarostnému smíchu. „Páni, být sebou a mít odpověď na všechno musí být vážně nádherné.“

Caro se taky krátce zasmála. „Ujišťuju tě, že nemám odpověď na všechno, ale nebojím se klást si těžké otázky. A řekla bych, a říkám to od začátku, že by byla chyba malovat tuhle situaci před tvoji mámou na růžovo. Realita je taková, že se musí začít dívat dopředu a rozhodnout se, co ona sama chce. Kdo ví, možná pro ni nakonec bude dobře, když odsud odejde. Může svou kreativitu využít při tvoření nového domova.“

Caro to podávala tak jednoduše. „Máma by pravděpodobně chtěla,“ řekla Arabella a opláchla další skleničku, „aby si táta uvědomil, jak strašnou chybu udělal, a vrátil se, aby všechno mohlo být jako dřív.“

„To je, myslím, velmi nepravděpodobné. Všichni byste se k němu chovali jinak a on by to věděl. Byl by pořád ve střehu. Cítil by se ponížený.“

I tak by to bylo lepší než tohle, pomyslela si Arabella nešťastně. Táta jí chyběl. Chyběla jí jeho uklidňující přítomnost a důvěrně známý pocit, že rodiče jsou tady spolu, jak to bylo dřív. A jak to má být.

„Doufám, že se nebudeš zlobit,“ řekla Caro a sáhla po skleničce na odkapávači, „ale myslela jsem, že ty to ze všech lidí pochopíš nejlíp.“

Arabella se zmateně podívala na švagrovou. „Jak to myslíš?“

„No... Giles přece kvůli tobě opustil manželku, ne?“

„To vůbec není to samé. Jeho manželství bylo dávno mrtvé, když jsme se poznali.“

„Aha, jenže Ashley mi říkal...“ Caro zmlkla a sklopila pohled, jako by litovala, že něco řekla.

Do Arabelly jako by udeřil blesk. Její bratr byl jediný, kdo znal pravdu o začátku jejího vztahu s Gilesem, ale přece by neporušil slib a neřekl to Caro? „Co ti Ashley řekl?“ dožadovala se.

„Neboj se, na tom, že mi to svěřil, opravdu nezáleží. Víím, že nechceš, aby se o tom vědělo, a ani by mě nenapadlo to někomu říkat. Ale uznej, že kdybychom si mohli vybrat, kdy a do koho se zamilujeme, byl by život mnohem jednodušší, nemyslíš?“

Kapitola pátá

Angus se v sobotu večer vrátil z návštěvy do svého bytu v Borehamwoodu, zul si boty, ani nerozsvítil a vzal si z lednice pivo. Postavil se k balkonovým dveřím s výhledem na parkoviště, který rozhodně nešlo označit za okouzlující. Už skoro padla tma, světla vzdáleného města v dálce poblikávala a Angusovi připadala falešně veselá. Tenhle byt koupil po Novém roce a jeho prázdné stěny a laminátové podlahy byly pro něj symbolem nového začátku. Starý byt mu příliš připomínal Zoe.

Místo mu vyhovovalo naprosto dokonale. Vlakem byl za pětadvacet minut na nádraží St Pancras a v kanceláři, dobré spojení měl i na londýnský okruh M25. Jako technologický konzultant cestoval po celé zemi a byt mu sloužil v podstatě jen jako základna. Základna, kterou zatím neproměnil ve skutečný domov. Stěny zůstávaly prázdné a ještě si ani nenašel čas koupit koberec.

Posledních šest měsíců střídal práci z domova, kancelář v Londýně a služební cesty do Sheffieldu, kde dohlížel na zavedení nového softwarového systému pro obrovské distribuční centrum. Projekt narážel na jeden zádrhel za druhým, ale včera konečně skončil a on se pozdě v noci vrátil domů s úlevou, že to má celé za sebou. Po Velikonocích nastoupí na další projekt, od něž si sliboval, že už bude mnohem jednodušší. Šlo o aktualizaci softwaru pro menší firmu na okraji Cambridge, která vyráběla 3D tiskárny. Na služebních cestách obvykle přespával v hotelích, bez výjimky stejně bezduchých jako jeho byt, ale práce v Cambridge by znamenala, že by mohl častěji jezdit do Suffolku za mámou.

Dal si doušek příjemně vychlazeného piva a v duchu si přehrával den strávený s rodinou.

S rodinou bez táty.

Tak to už bude napořád.

Prázdná židle.

Chybějící člověk.

A i když si pořád opakoval, že za to nemůže, nedokázal se zbavit pocitu viny, že to všechno způsobil, protože on přivedl Zoe. Kdyby ji nepotkal, máma s tátou by byli spolu.

Byl od přírody racionální a jasně uvažující, proto taky dělal svou práci. Uměl analyzovat silné a slabé stránky firmy a jeho pečlivost a důraz na detail mu pomáhaly najít způsob, jak chod firmy vylepšit nebo obrátit k lepšímu. Ale jeho mozek nedokázal vypočítat, co tátou vedlo k tomu, že opustil mámu kvůli Zoe. Nedávalo to smysl.

Představa, že Zoe spala na střídačku s ním a s jeho otcem, ho silně znechucovala. Když se u té myšlenky příliš dlouho zastavil, dělalo se mu fyzicky špatně. Táta i Zoe to rezolutně popřeli, a to způsobem, který jemu připadal jako nepřesvědčivý výlev zděšeného pohoršení. Samozřejmě se dalo čekat, že to poprou. Kdo by taky přiznal něco tak zvráceného?

Od té doby, co vyslechl jejich popření, že by Zoe měla něco paralelně s oběma z nich, s tátou nemluvil. Ignoroval i jeho pokusy o kontakt. Také Zoe mu psala, ale zablokoval si ji. Nezajímalo ho nic z toho, co měla na srdci. Cítil se ponížený a rozzuřený, ale předpokládal, že jeho máma je na tom hůř.

Minulé léto si myslel, že se do Zoe zamiloval. Dokonce si začal představovat jejich společnou budoucnost. Líbil se mu její uvolněný přístup k životu a fakt, že si cenila svého prostoru stejně jako on toho svého. Zdálo se, že si výborně rozumí. Až na to, jak se Zoe dívala na jeho rodinu.

Její rodiče byli po smrti a neměla sourozence, takže pocházela z úplně jiného prostředí než Angus. Po první návštěvě Charity Cottage, zrovna se jich sešla celá horda, se ho zeptala, jestli se ve své rodině necítí zahlcený. „Nebor si to špatně,“ řekla, „ale nemáš pocit, že tě tvoje rodina pohlcuje? Že ti berou kus sebe sama, když jste všichni spolu?“

Zasmál se. „Jako mladší bratr dvojčat jsem byl vždycky tak trochu třetí kolo u dvoukoláku, ale neboj, každý máme svou jedinečnou osobnost. Nejsme k sobě přirostlí. Jen držíme při sobě, tak to u nás vždycky bylo.“

Při dalších společných návštěvách se pokusil podívat na svou rodinu jejíma očima, aby ji pochopil. Ale viděl jen to, co vždycky: smích, špičkování, skvělou atmosféru. Máma to možná trochu přeháněla se srdečností, protože chtěla Zoe vtáhnout do rodiny, ale taková prostě byla. Na druhou stranu chápal, že pro člověka, který nemá rodinu, může být taková velká rodinná sešlost až zdrcující a je potřeba si na ni zvykat postupně.

Jeho city k Zoe sílily, ale měl pocit, že ona se naopak z jejich vztahu stahuje. A začátkem srpna, krátce po jeho třiatřicátých narozeninách a po deseti měsících vztahu, mu dala kopačky. Bez důvodu.

Bez vysvětlení. Jen s nějakou napůl upečenou omluvou na způsob klišé „není to tvoje vina, to všechno já“.

Pivo bylo dopité a venku už se úplně setmělo. Zatáhl závěsy a přešel přes obývací ke kuchyňskému koutu. Rozsvítil podsvícení linky, vypláchl láhev od piva a dal ji do koše s tříděným odpadem. Pak se pustil do přípravy toastu se sýrem.

Večeřel před notebookem, kam při tom zapisoval výdaje do výkazu. Po chvíli si uvědomil, že v dále něco slabě pípá. Byl tak zabraný do práce, že ani nevěděl, jestli zvuk zní už dlouho, nebo to začalo teprve teď. Chtěl se jít podívat k oknu, jestli to není autoalarm, když se ozval zvonek u dveří.

Bylo pár minut po desáté, tedy ne zrovna typický čas na návštěvu. Otevřel a přede dveřmi našel pohlednou usmívající se dívku. Měla na sobě válenky Ugg, které nosila i jeho sestra, černé legíny a volnou mikinu s Hokusaiovou *Velkou vlnou*.

„Ahoj, promiň, že tě ruším,“ řekla, „ale nemáš náhodou tužkové baterky, AA? V bytě mi pípá požární alarm.“ Krátce se zasmála. „A ne, není to proto, že by u mě hořelo,“ dodala. „Kdybys měl náhodou obavy.“

„To jsem rád, že ne,“ odpověděl a pobaveně se usmál. „Podívám se, co mám. Kolik jich potřebuješ?“

„Jen dvě, prosím, dík.“

Vrátil se do kuchyně a vytáhl šuplík, kde měl pár základních věcí na opravy, k tomu roli balicí pásky, klubko provázku a různé baterie.

„Tady,“ řekl, když se vrátil k dívce, která zůstala stát na prahu jeho bytu. „Chceš, abych ti pomohl je tam dát?“

„Ne, ne, to zvládnou, díky.“

„Nechtěl jsem tím říct, že bys to nezvládla,“ dodal rychle, jak si náhle uvědomil všechny možné způsoby, kterými by ji mohl nevědomky urazit. Nedávno v práci pro personální oddělení vyplňoval dotazník, který měl odhalit nevědomé předsudky a zaujatost. Neprošel zrovna s vyznamenáním, ale ukázalo se, že nikdo jiný vlastně taky ne.

„Já vím,“ usmála se, „byls prostě laskavý. Mimochodem, jsem tvoje nová sousedka, nastěhovala jsem se do bytu pod tebou začátkem týdne. Doufám, že tě moc neruší moje hraní. Nebo dneska ten pípající alarm.“

Angus vůbec netušil, že v bytě pod ním proběhlo stěhování. „Byl jsem pryč,“ řekl. „A na co hraješ?“ zeptal se zvědavě.

„Na tubu a na bicí.“

To tedy nečekal. „Vážně?“

„Dělám si legraci!“ rozesmála se. „Hraju na violoncello a většinou hraju hned, když přijdu z práce. Aby sis nemyslel, že tě budu otravovat ve dne v noci. Každopádně promiň, že jsem tě vyrušila. A díky za tohle,“ zvedla baterky, které jí dal. „Zachránil jsi mi život.“ Pak se usmála, otočila a rychlým krokem se vydala ke schodům, až ji culík švihl do obličeje.

Zavřel dveře s pocitem, že nová sousedka se v jeho životě objevila se stejnou silou, jakou měla slavná vlna na její mikině.

Když zahlédl v kuchyni otevřený šuplík s baterkami, vzpomněl si na tátu. Když byli totiž on a jeho sourozenci malí, táta jim říkal, že jsou jeho AAA. Máma vybrala jména Arabella a Ashley a táta pak vybral pro třetí a poslední dítě jméno Angus, aby dokončil sadu, jak rád říkával.

V náhlém výbuchu hněvu prudce zavřel šuplík. Nechtěl na otce myslet.

Otevřel si další pivo a při dojíždání zbytku sýrového toastu si všiml, že alarm v bytě pod ním přestal pípat.

Kapitola šestá

V neděli ráno si šel Kip do trafiky pro štos staromódních čerstvých výtisků novin. Byl to zvyk, který Zoe ještě neovládla vykořenit ve prospěch čtení novin na internetu. Zoe ležela v posteli a poslouchala odbíjení zvonů z nedalekého kostela.

Nebyla ranní ptáče. Na rozdíl od Kipa, který vstával v nekřesťanskou hodinu i o víkendu a odhodlal se přinést jí první šálek ranní kávy, teprve když naznal, že už je to bezpečné. Kávu připravoval v kávovaru, který koupil pár dní poté, co se k ní nastěhoval, a který byl mnohem lepší než její předchozí, laciný model. Musela uznat, že káva z něj chutná líp. Škádčila ho, když poukazovala na to, o kolik víc místa v její malé kuchyni nový stroj zabral. Kip z toho byl nervózní. Báł se, že něco pokazil, když předpokládal, že jí nebude vadit, jak kvůli novému kávovaru přeorganizuje její kuchyň. Byl to příklad toho, jak si oba hledali své místo a nastavovali pravidla společného soužití.

Během jejich poměru si u ní Kip nikdy nenechal víc než zubní kartáček. Ale teď se skromný domek, který Zoe zdělala před třemi lety, když její máma zemřela na rakovinu prsu, zaplnil jeho věcmi mnohem víc.

„Promiň, že ti zaneřádím tvůj krásný domeček,“ řekl Kip, když mu pomáhala vykládat věci z auta.

„Nevadí mi to,“ ujistila ho. „Opravdu.“

Tohle teď dělala často – ujišťovala ho, že jediné, na čem záleží, je jejich láska. Co na tom, že v domě nebyl takový pořádek, jaký by si oba přáli. Ve srovnání s chaosem, do kterého se Kip uvrhl, aby mohl být s ní, to byla pouhá maličkost.

Nežádala ho, aby opustil manželku, to by nikdy neudělala. Říkala mu, že je spokojená s tím, jak to mají, protože i chvilky ušetřeného času, které spolu trávili, pro ni měly obrovskou cenu. S ním nemusela neustále bojovat o jeho pozornost, byl tu, protože si to přál, a chtěl s ní být celý.

Necítila kvůli jejich vztahu výčitky svědomí, protože kdyby byl Kip v manželství šťastný, ani by se na ni nepodíval. A pokud se někdo za to na ni zlobí, tak ať. Ze zkušenosti matčina mučivě dlouhého umírání a všech zmařených životů za pandemii si odnesla poučení, že člověk má povinnost naplno využít každý den, protože nikdy neví, kolik mu jich ještě zbývá.

Na Štěpána, naprosto nečekaně, stál Kip u jejích dveří s cestovní taškou a s výrazem námořníka, jenž prošel bouří. „Odešel jsem od manželky,“ řekl, ještě než stihla zavřít dveře.

Tu noc toho moc nenaspali. Dlouho si povídali, milovali se a znovu si povídali.

„Vím, že jsem tě měl předem varovat, co mám v plánu,“ řekl, „ale báł jsem se, že bys mi to rozmluvila. Jsi šťastná, že jsem tady s tebou?“ zeptal se ve tmě, když konečně zhasl světlo.

„Ano, šťastnější, než jsem si kdy dokázala představit.“

„A náš věkový rozdíl... nemyslíš, že...“

„Jaký věkový rozdíl?“ přerušila ho a umlčela polibkem. „Říkala jsem ti to už dřív: pokud je ti s někým dobře, věk nehraje roli. Takže dost řečí, prosím.“

Usnuli v objetí, fyzicky i psychicky vyčerpaní.

Ráno, když si dávali snídani v posteli s vědomím, jak obrovský krok Kip udělal a co to pro ně pro oba znamená, mu řekla: „Teď ráno, když to vidíš s odstupem, nelituješ toho? Pokud ano, musíš mi to říct. Potřebuju, abys mi říkal pravdu.“

„Jsem přesně tam, kde chci být,“ odpověděl. „S tebou.“

V následujících dnech a týdnech, i když Kip tvrdil, že je rád, že konečně řekl manželce pravdu, Zoe věděla, že trpí. Převrátil kvůli ní svůj život vzhůru nohama a ona ho pro to, co kvůli ní obětoval, milovala nejvíc na světě. Nikdy předtím jí nikdo tak jednoznačně a bezpodmínečně neřekl, že ji miluje. Zoe ovšem taky nikdy takový závazek či ujištění nehledala.

Bylo jí čtyřiatřicet a odmalička toužila po nezávislosti, nechtěla, aby si na ni někdo dělал nároky. Věřila, že štěstí si musí člověk vytvořit sám, že za to nemůže činit zodpovědného někoho jiného. Právě proto jí tajný vztah s Kipem vyhovoval a nic víc od něj nečekala. Občas se sice bavili o tom, jaké by bylo trávit spolu víc času a častěji, beze strachu, že je někdo uvidí, ale pro Zoe to byla spíš hypotetická úvaha. Jako když člověk přemítá o tom, jak by naložil s výhrou v loterii.

Samozřejmě neplánovala mít poměr se ženatým mužem, natož s čtyřiašedesátiletým otcem svého bývalého přítele, ale často jsou ty nejlepší věci v životě neplánované. A i když sama byla šťastně zamilovaná, nedělala si iluze o tom, jakou smršť emocí to celé vyvolalo v Kipově rodině. Nebylo ale lepší, když spolu všichni jednali upřímně? Chtěly snad jeho děti, aby zůstal v manželství, v němž nebyl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ideální manžel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.